

V dalším pokračování rozhovorů jsem se ptal písničkářky **Evy Sukové**, která se na plakátech koncertů skrývá pod jménem

Blondýna

Jak jsi přišla na nápad přidat na koncertech ke svému jménu ještě Blondýnu?

Já jsem se inspirovala. Když jsem při jednom z prvních veřejných vystoupení (na Šrámkově Sobotce) měla zpívat na jevišti blues, holky zpěvačky pro mě šly dozadu a říkaly, že teď bude na řadě „ta blondýna“. Tak jsem si řekla, že je to vlastně nezapamatovatelnější varianta mého jména. Místo Suková už jsem byla Soukupová i Samková, navíc jedna MgA. Eva Suková už existuje v Dejvickém divadle. Blondýna je ideální doplněk. Jako kabelka.

U vydavatelství Galén ti vyšlo v roce 2021 sólové album

Nevolej mi do nebe!

Můžeš desku přiblížit?

„*Nevolej mi do nebe*“ je přání anděla v úvodní písničce alba. Chce být čas od času sám, mít sociální prázdniny. Jinak ho celkem baví starat se o lidi, povídat si s nimi, naslouchat jim. Já se někdy taky ráda zavřu sama do sebe, přemýšlím si a píšu. Tvorba písňových textů je u mě záležitostí posledních pár let, pořád ji беру jako novinku a životní překvapení. O to víc mě to baví. Nikdy jsem si nemyslela, že se po dvou dětech, uprostřed dospělého života, stanu písničkářkou. Je to super! Album je takovým průřezem mou dosavadní hudební tvorbou, od odlehčených písniček po ty vážnější. Moc mi s ním pomohl Norbi Kovács, který dokázal z mých tří akordů vytvořit hudbu.

zařazuješ do svého repertoáru?

Čím tě inspiruje Bulat Okudžava, jehož písně

Mám ráda atmosféru jeho písní. Textům rozumím jen tak intuitivně, z hrubých překladů, ale miluju jeho předávání „stavu duše“. I to charisma, jaké měl. V roce 1995 odehrál v Brně koncert, to jsem začínala chodit na střední školu, bylo to pro mě zjevení. Legenda. Pak jsem se k němu vrátila na JAMU, kdy jsme se spolužačkou Peťou Bučkovou zkoušely vytvářet představení podle písní Vysockého a Okudžavy. Bylo hodně pohybové, výrazové, impulsivní, měly jsme k tomu jen

dřevěnou židli a vlastní těla. Takový trochu scénický tanec. Pak jsem se po šestnácti letech vrátila k Okudžavovým textům, protože jsem mu chtěla porozumět víc. A do emocí vkládat i slova.

Jako

u muziku poslouchá Eva Suková?

Momentálně nejčastěji folk, protože dostávám a kupuji CD od svých kamarádů muzikantů. A ještě nemám všechna poslechnutá tak, jak bych chtěla. Nejčastěji si je pouštíme s mužem v autě, což ovšem není prostředí na úplně pečlivé vnímání. Navíc nesmím toho folku pustit moc, jinak bych byla vysazena. Jo, a když jedeme z cest zpátky do Rakovníka, vyžaduji píseň Ozzyho Osbourny

Mama, I'm Coming Home

. To mě vždycky dojde.

A co tvoje profese? Čím se živíš?

Učím na Základní umělecké škole, obor Literárně-dramatický. Takže dělám s dětmi takovou divadelní přípravku, vymýšlíme představení, improvizujeme, hrajeme si, zkoušíme přednes, jeden čas jsme i žonglovali. To jsem se naučila na divadelní fakultě. Můj táta technik vždycky nevěřičně kroutil hlavou, že jsem neskládala zkoušky z matematiky, ale z házení kuželkami. A navíc jsem to doma trénovala v obýváku pod skleněným lustrem.

Jsou nějaké kluby či festivaly, kde si ráda zahraješ?

Asi nejsou místa, kde by mě to vysloveně nebavilo. Moc ráda hraju doma v Rakovníku „pro svoje“ a taky jsem nadšená, když můžu vystoupit na nějakém divadelním festivalu, třeba na Jiráskově Hronově, nebo teď naposledy v Mostě na Nanečistu. Nejdůležitější je pro mě ale publikum. Když si rozumíme, je úplně jedno, kde hraju. Jsme na sebe naladěni a vzájemně si dáváme energii a radost. A to je vlastně důvod, proč to celé dělám.

Je těžké se u nás prosadit s autorskou tvorbou do širšího povědomí publika?

Teď jsem chvíli přemýšlela nad tím, co je to širší povědomí publika a jestli o to vědomě usiluju. Asi vlastně ne. Já jsem si vybrala folk, jako trochu okrajový žánr, schválně. Protože ve folku se hodně vnímá slovo. A texty jsou to, na čem stavím. Potřebuju, aby se divák do mých písniček zaposlouchal a porozuměli jsme si. A to si myslím, že u mainstreamových songů takhle nechodí. Tam je hlavně důležité, aby si je posluchači lehce zapamatovali a případně hned zopakovali. Ale, kdo ví. Třeba jednou napíšu nějaký blond hit.

J

si součástí Textové dílny Slávka Janouška, která tento rok slaví 20 let existence. Co ti dílna dala?

Nutí mě nebýt líná a tvořit. Protože když píšou všichni kolem tebe, je blbé se taky nezapojit. Baví mě poslouchat, co vytvořili ostatní a inspirovat se jejich dobrými nápady. A být pokorná, protože se vždycky najde někdo, kdo přijde se skvělou myšlenkou nebo slovním obratem a já si říkám, že bych chtěla, aby mě to taky takhle napadalo. Jenže jsem nesnědla všechnu moudrost

světa a ráda si to takhle připomínám.

To, že mi dala nová přátelství, zní jako klišé, ale je to taky pravda. A důležitá.

A taky mi dílna pomáhá víc poznat folkový svět, vztahy v něm, problémy, radosti... A třeba večer, když se zpívá u kytar, se učím nové písničky. Protože divadelníci sice po večerech taky zpívají, ale mají jiný mejdanový repertoár. Fakt. Ale už nacházím i místa, kde se ty světy protnou. Zkouším se prokopat ven! ***Máš nějaké další hudební plány? Pracuješ na nových písničkách?***

Myslela jsem si, že nemám, vydala jsem desku a hotovo. Na jeden život splněno. Ale nedávno mi napsal pan Houdek z Galénu a přidal se i Norbi Kovács a vypadá to, že zas zkusíme něco nachystat. Takže teď mám tvůrčí období, vymýšlím nové písničky a ke starším textům ze šuplíku zkouším přidat melodii.

Můžeš nasměrovat na svůj web pro další informace?

Měla jsem moc krásné stránky na Bandzone, ale zavíroval mi je nějaký hacker, takže tam vás raději směřovat nebudu, abyste si nemuseli kupovat pilulky na růst různých částí těla. Navíc, mimochodem, profilovou fotku z Bandzone asi ten stejný hacker použil na seznamovacím serveru, kde mě pojmenoval Jája a připojil k mým zájmům maratonský běh, čímž mě dost šokoval.

Pro informace ohledně koncertů raději využijte moje sociální sítě, třeba [Facebook](#), mám i [Instagram](#).

Děkuji za rozhovor.

Já děkuji za tvoje otázky, bylo mi potěšením.